

Pomladni izprehod.

(Konec.)

Anica je sedaj hitela naprej in kar vlekla teto za predpasnik. V duhu je že premišljevala, kako bodo strigli. Videla je doma, kako so strigli večkrat Dolfka in tudi njo. Ali ona je sedla vselej na stol, ovca pa ne more sesti. Kako bo vendar ta ovčja striža, tega ni mogla umeti.

Anica in teta sta šli mimo ovčâ. V tem je Anica še jedenkrat ponovila prošnjo, da bi ji teta zares kupili jagnička. Kmalu sta bili pri veliki leseni lopi. Meketanje se je razlegalo iz nje in čuti je bilo glasno govorjenje in včasih tudi trdo besedo. »Kaj je tam-le?« vpraša

Anica, ki se je skoro bala. »Kako vekajo ovčice! Kaj jim je? Sirotke! Meni se smilijo!«

»Nič jim ni hudega! Za kožuhe se bojé, seveda. Ali sedaj pride vroče poletje. Tedaj je treba kožuhe odložiti, sicer bi jim bilo prevroče. Le pojdi, greva v lopo, da vidiva strižo.«

V lopi je bilo več možakov. Imeli so širokokrajne klobuke. Bili so gospodarji ovca. Te so bile zaprte v ograji narejeni iz kolov. Dokler je ovca imela kožuh, morala je biti v ograji. Potem so jo pa spustili in je veselo tekla k tovarišicam, katere je varoval pastir. Vsaki se je prijetno zdelo, ker je odložila težko zimsko obleko in veselo je poskakovala. — Pod lopo so bila tla lepo čisto pometena. V okrogu so sedele ženske. Vsaka je imela v naročju ovco. Ovce so bile navadno pohlevne. Ali rogati ovni, ti so bili pa bolj trdokorni. Niso mirovali. Zato so jim pa morali zvezati noge, da niso preveč nagajali in brcali.

Pred lopo je teta dobila znanko, Repinovo Katro. To je potegnila za komolec in ji nekaj pošepetala. Anica ni slišala, kaj. Katra je na to šla med strižce in je kupila lepo, belo jagnje. Mi že lahko uganemo, za koga je bilo.

Ko sta opoldne obedovali Anica in teta, zaveka na dvorišču jagniček. Anica je popustila žlico in hitela ven: »Jagniček! jagniček! Teta, pogledjte, kako je lep! Zgubil se je, revček! Čegav je?«

Teta je prišla počasi za njo.

»Ali ti je všeč?« vpraša Anico.

»Kako! Ne veste.«

»Naj bo tvoj! Tebi sem ga kupila.«

Anica ni vedela, ali bi od veselja objela jagnička ali teto. Ali vendar je pravo zadela in se najprej iskreno zahvalila teti, potem še - le šla k svojemu backu. Teta jo je vabila kositi. Ali Anica ni bila nič več lačna. Le pri jagničku je morala biti.

Nekoliko časa se je jagnje balo male gospodarice. Ali privadilo se je. Z Anico je hodilo in skakalo po vrtu, po pašnikih in logih. Na vrat mu je obesila kragulček na rdečem traku. Jagnje je bilo veselo in ska-

kalo in prekopicavalo se je, da je neprenehoma ragljal kraguljšek.

Ali некоč se mu je pa zamerila Anica. Tako-le je bilo. Anično jagnje ni bilo ostriženo. Zato je je hotela ona sama ostriči. Vzela je škarje in glavnik, skrila jih v žep ter šla na vrt. Res da niso strigli ovcâ na glavnik. Ali kaj! Anica je hotela svoje jagnje lepše ostriči. Ko je vedela, da je nihče ne vidi, nastavi glavnik in rezk so zapele škarje. Tedaj pa jagnje poskoči in

se pri skoku obode z ostrimi škarjami. Anica ga lovi z zevajočimi škarjami in nastavljenim glavnikom; toda vse zastonj. Upehala se je in ni ga ujela. Morala je zopet skriti škarje in glavnik. Pa še potem se je bal jagniček nekaj dnij.

Kakor vsako veselje, tako je tudi to minulo. Iz jagneta je zrastla ovčica, iz Anice Ana, ki je morala v šolo in na resno delo. Ovčici se ni ljubilo skakati, Ani pa tudi ne. Zakaj, kdor pridno dela, rad počije in norcev ne brije.

F. S. Finžgar.

